

Arrest

nr. 189 763 van 14 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, P.D.C.A., verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 27 augustus 1984 in Merida. U ging hier naar school en volgde een opleiding tot tandtechniker. Op uw 15de ging u alleen wonen om uw moeder te ontlasten. Met uw vader heeft u nooit veel contact gehad. Hij is overleden. Uw moeder woont nog steeds in Merida. Uzelf verhuisde in september 2013 naar Puerto Ordaz in de provincie Bolivar.

U werkte er als tandtechniker en daarnaast baatte u een meubelwinkel uit. Dit was nodig om financieel rond te komen. Van mei 2005 tot mei 2007 was u actief als tandartsassistent in het leger. U heeft een dochter. U bent niet meer samen met de vader van uw kind.

Zoals veel Venezolanen had ook u te leiden onder de slechte economische situatie in Venezuela. U nam regelmatig deel aan manifestaties tegen de regering. U ondervond hierdoor zelf echter nooit enige persoonlijke problemen. Als gevolg van de economische problemen in Venezuela zijn er tekorten in de supermarkten. Hierdoor kan niet iedereen op dezelfde dag naar de winkel gaan voor inkopen. Aangezien u tijdens de week moest werken, diende u steeds op zondag te gaan winkelen. Op een zondag in mei 2014, toen u samen met enkele collega's stond te wachten op het pleintje voor de winkel Makro, werd u overvallen. Plotseling kwam er een auto met hoge snelheid op jullie af en kreeg u een pistool op u gericht. Alles werd van u afgenomen, sleutels, geld, papieren etc. U onthield de nummerplaat van de auto en ging later klacht indienen. De eerste keer kon men uw klacht niet registreren omdat de radio het niet deed. Toen u de volgende dag terugkeerde, werd u naar huis gestuurd om een kopie van uw identiteitskaart. U besloot dan maar naar een ander politiekantoor te gaan om aangifte te doen. Daar waren ze echter aan het ontbijten en konden ze u eveneens niet helpen. U werd boos en ging terug naar het eerste politiekantoor. Uiteindelijk werd uw klacht hier aanvaard. Men wou echter niet alles registreren om vervelende vragen te vermijden van het openbaar ministerie. Op het einde wilden ze u de originele klacht niet meegeven maar enkel een samenvatting ervan. Toen u anderen vertelde dat u klacht had ingediend vonden ze dit onverstandig. Eén of twee maanden later kwam er een auto naar uw winkel gereden en de chauffeur stapte uit. U zag dit en werd bang. U nam uw sleutels en reed weg op uw moto. De auto achtervolgde u echter. Toen u aankwam op een drukbevolkte plaats, stopte u en riep u naar de bestuurder. Deze reed tegen uw been en verdween. U ging vervolgens naar het leger, en niet naar de politie, om dit te vertellen. Zij zeiden u dat ze niets konden doen omdat de dader reeds verdwenen was. Twee maanden later gebeurde iets gelijkaardigs. Een gewapende man kwam naar u toe en zette zijn pistool tegen uw hoofd. Hij zei u te vertrekken of er zouden ergere dingen gebeuren. Vanaf dat moment werd alles erger. U kreeg meer controles van de overheid en u kreeg boetes om allerlei redenen. In februari 2015 werd een vrachtwagen met meubels voor uw winkel gestolen. De chauffeur deed aangifte maar daar werd niets mee gedaan. De volgende dag kwam er opnieuw een man naar uw winkel die u bedreigde. Hij vertelde u dat dit de laatste verwittiging was. Bijkomend werd er ook ingebroken in het huis van uw zus. U vermoedde dat dit alles het gevolg was van uw aangifte. U besloot het land te verlaten. Op 9 april 2015 vertrok u uit Venezuela en op 11 april 2015 kwam u aan in Frankrijk. U verbleef hier 22 dagen en kwam vervolgens op 4 mei 2015 naar België. Op 6 mei 2015 vroeg u hier asiel aan.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw huidig paspoort, uw vervallen paspoort, het paspoort van uw dochter, uw identiteitskaart, uw kaart van bij het leger, uw vaccinatiekaart, een kopie van de identiteitskaart van uw ex-vriend, de geboorteakte van uw dochter, vliegtuigtickets van het jaar 2013 die u niet gebruikte, een bewijs dat de vader van uw dochter haar de toestemming geeft om het land te verlaten, uw elektronisch vliegticket, een bundel attesten van uw opleiding, de registratie van uw tandlabo, een document van de notaris en de klacht die u indiende bij de politie.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt bij een huidige terugkeer naar Venezuela en dit om de redenen die u hieronder kan lezen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat niet kan aangetoond worden dat uw problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep). Uit uw verklaringen kan duidelijk afgeleid worden dat het door u aangehaalde probleem louter crimineel en gemeenrechtelijk van aard is. U zou Venezuela verlaten hebben omwille van bedreigingen die u ontving van onbekende criminele personen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15, 22). Dit probleem heeft echter geen aantoonbare band met de Vluchtelingenconventie, het situeert zich duidelijk in het criminele milieu.

Daarnaast verklaart u eveneens te zijn vertrokken omwille van de problematische economische situatie in Venezuela (gehoorverslag CGVS, p. 17, 23). Dit houdt evenmin enig verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Om te beginnen is het weinig aannemelijk dat u dergelijk ernstige problemen zou hebben gekregen met een onbekende criminele bende, louter omdat u aangifte ging doen bij de politie nadat u overvallen werd in mei 2014 (gehoorverslag CGVS, p. 14, 18). Volgens uw verklaringen onderhoudt deze bende banden met de politie. De politie zou uw klacht immers niet meteen hebben geregistreerd toen u deze ging indienen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze verklaring berust echter louter op uw vermoedens. U toont dit op geen enkel moment aan met duidelijk aanwijsbare of feitelijke gegevens. Het is bovendien opmerkelijk dat de bende u zo doelgericht achterna zou komen aangezien u zelf verklaarde dat de politie uw aangifte niet volledig wilde noteren (gehoorverslag CGVS, p. 16). De bende had dan toch eigenlijk weinig te vrezen. Mocht de politie bovendien banden hebben met deze bende hadden ze uw aangifte ook gewoon kunnen laten verdwijnen. Daarbij is het ook merkwaardig dat ze u twee maanden ongemoeid zouden laten en dan plots opduiken (gehoorverslag CGVS, p. 15). Indien ze u werkelijk persoonlijk en doelgericht viseerden zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze u meteen zouden benaderen nadat u de klacht indiende bij de politie. Het lijkt eveneens eerder vreemd dat u, van zodra er een onbekende auto aan uw winkel stopte, in paniek zou slaan en dat u wist dat u moest vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 15). De man in de auto zou u gevolgd hebben tot aan een drukke en dichtbevolkte plek en zou vervolgens weggegaan zijn (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dergelijk gedrag lijkt eerder merkwaardig aangezien hij op die manier toch duidelijk de aandacht trok en het risico liep dat iemand hem zou herkennen. Vervolgens zou de bende opnieuw gedurende twee maanden niets ondernomen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15). Men zou toch verwachtten dat mochten ze u daadwerkelijk een lesje hebben willen leren, dat ze dan eerder concrete actie ondernomen zouden hebben en u niet telkens enkele maanden de kans gaven om u te herstellen en uw voorzorgsmaatregelen te nemen. Zo zouden ze pas in februari 2015, bijna een jaar na de feiten (de overval van mei 2014), een vrachtwagen met een levering voor uw meubelzaak hebben beschoten en de goederen hebben meegenomen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Hoewel dit incident de rechtstreekse aanleiding zou zijn geweest van uw vertrek, hebt u Venezuela pas in april 2015 verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 16, 21). Mocht u daadwerkelijk een zodanige schrik hebben opgelopen en mocht u werkelijk een vrees voor uw leven hebben gehad, dan zou men toch verwachten dat u sneller zou vertrokken zijn. Bovendien is er geen enkele objectief aantoonbare reden om aan te nemen dat de onbekende bende, die u eerder had overvallen, nu opnieuw achter deze overval zou zitten. Verder stelt u dat deze zelfde onbekende bende ook schuldig zou zijn aan de inbraak in het huis van uw zus. U denkt dit omdat u soms bij uw zus verbleef, dat de bende daarom ook bij haar is binnengevallen (gehoorverslag CGVS, p. 18, 20). Dit berust echter opnieuw louter op uw vermoedens.

Over de hele lijn is het verder weinig aannemelijk dat deze onbekende criminele bende dergelijke moeite zou doen voor de aangifte die u deed van een kleine overval. Mochten ze u bovendien echt willen hebben treffen, zou toch logischerwijze van hen verwacht worden dat ze meer gerichte actie zouden ondernomen hebben en dat ze u thuis zouden komen opzoeken zijn. Volgens uw verklaringen hadden ze immers al uw gegevens (gehoorverslag CGVS, p. 20). De vaststelling dat ze dit niet hebben gedaan, ondermijnt de plausibiliteit van het hele verhaal dat u vertelt. Daarbij komt dat uw familie nooit enige problemen heeft gekend (gehoorverslag CGVS, p. 18, 21).

Tot slot verklaarde u dat deze onbekende criminele bende banden onderhoudt met de politie en met de overheid. Na de overval kreeg u plots veel controles in uw winkel en diende u een aantal boetes te betalen (gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Er is echter geen enkel duidelijk aanwijsbaar verband, dat berust op objectief aantoonbare gegevens, tussen beide. Wederom gaat dit louter om speculatie van uw kant.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan u het CGVS er niet van overtuigen dat u, omwille van de door u aangehaalde problemen, een groot risico op ernstige schade zou lopen bij een huidige terugkeer naar Venezuela.

Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u tot 2013 in de stad Merida gewoond heeft en dit zonder enige problemen (gehoorverslag CGVS, p. 18). De reden dat u verhuisde naar Puerto Ordaz was economisch en persoonlijk van aard. De vader van uw kind had u in de steek gelaten en u leefde in armoede (gehoorverslag CGVS, p. 13). Daarnaast toont u aan dat u zelfstandig kan wonen, daar u al sinds uw 15de alleen woont en instaat voor uw eigen levensonderhoud. U bent duidelijk een ondernemende en goed opgeleide vrouw, die reeds 2 zaken heeft opgestart. Bovendien heeft u ook nog familie wonen in Merida (gehoorverslag CGVS, p. 10, 12).

U kende nooit enige problemen met de overheid omwille van uw deelname aan de protesten (gehoorverslag CGVS, p. 19), noch kende u ooit enige problemen door uw werkzaamheden voor het leger (gehoorverslag CGVS, p. 19). Hoewel het CGVS erkent dat er soms geweld wordt gebruikt tegen antiregeringsbetogers is er in casu geen sprake van een nood aan internationale bescherming voor u. U stelt immers letterlijk dat u nooit een leidinggevende rol had bij deze manifestaties (gehoorverslag CGVS, p. 7). U werd hieromtrent op geen enkel moment persoonlijk geviseerd en kende hier verder geen problemen door in Venezuela (gehoorverslag CGVS, p. 19). U haalt zelf aan gestopt te zijn met het deelnemen aan deze protesten alvorens er iets fout kon lopen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U kende ook nooit eerder enige problemen met de politie (gehoorverslag CGVS, p. 17). Er is bijgevolg dan ook geen enkele gegronde reden om aan te nemen dat u niet in Merida (waar u zelf zeer lang gewoond heeft en waar u over een familiaal netwerk beschikt) of in een andere regio in Venezuela zou kunnen wonen, om de problemen die u aanhaalt te kunnen vermijden.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u de algemene situatie en onveiligheid in Venezuela vreest (gehoorverslag CGVS, p. 17, 2). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het Commissariaat-generaal erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Venezuela kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u de Europese Unie legaal binnengekomen bent in april 2015 via Frankrijk. U bent in het bezit van een paspoort met inreisstempels. U kwam aan in Frankrijk op 11 april 2015. Volgens uw verklaringen verbleef u er een kleine maand en kwam u vervolgens naar België (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gezien u voor uw komst naar België reeds een tijd in Frankrijk verbleef, waar u tevens asiel had kunnen aanvragen maar dit nagelaten heeft, rijst er de nodige twijfel over uw beweerde vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. U heeft hier geen afdoende verklaring voor. U verklaart dat u gewoon liever in België asiel wilde aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze houding strookt niet met de houding van iemand die verklaart haar land te hebben verlaten omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Ze bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, uw opleiding, uw eigendom, uw werksituatie, uw reisroute en uw aankomst in Europa. De klacht die u neerlegt, toont aan dat u een klacht heeft neergelegd bij de politie in mei 2014, maar toont niet aan dat u hierdoor verder enige problemen zou hebben ondervonden. In de klacht wordt louter vermeld dat u werd overvallen aan de winkel Makro en dat u bestolen werd (zie klacht in de groene map van uw administratief dossier). In deze klacht wordt op geen enkele wijze melding gemaakt van alle verdere problemen die u aanhaalt te hebben gekregen. Noch legt u enig ander bewijsstuk neer ter staving van deze door u verklaarde verdere problemen die uiteindelijk tot uw vertrek hebben geleid.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Stukken toestand land van herkomst en het risico voor verzoekende partij en haar kind".

Ter terechtzitting legt verzoekster een attest van het OCMW Kortrijk neer en vraagt zij de terugbetaling van het rolrecht.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 december 2016 een schending aan *“van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; Schending van artikel 15. sub c. van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen a/s vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. en de inhoud van de verleende bescherming. gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen : minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering: van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950. goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 Manifeste beoordelingsfout”*.

Verzoekster stelt dat haar land *“in een dermate toestand vergleden (is) dat haar leven en dat van haar kind niet meer gewaarborgd is”, dat “de corruptie en de armoede die gepaard gaan met het beleid dat gevoerd wordt zorgt voor toestanden die elke realiteitszin voorbij gaan”, dat “de criminaliteit en de onveiligheid zijn uiterst verontrustend en maken van Venezuela een van de meest gevaarlijke landen ter wereld” en dat “de criminaliteit concentreert zich voornamelijk in de hoofdstad Caracas en in de grote steden”. Zij verwijst dienaangaande “Stukken toestand land van herkomst en het risico voor verzoekende partij en haar kind”, met name het artikel “Aanslepende crisis eist zware tol: arme Venezolaanse ouders geven kinderen weg” van 15 december 2016 van “De Morgen” en een Spaans stuk.*

Verzoekster meent dat zij als sociale groep dient te worden beschouwd, daar zij als *“een alleenstaande moeder niet kan rekenen op haar overheden voor bescherming tegen criminele bendes”*. Zij benadrukt dat zij *“een hoger profiel (heeft) als een normale burger daar zij welstellend was, alleenstaande moeder is, en vroeger in het leger werkte”*. Volgens verzoekster zijn *“de politiediensten corrupt en willen / en ook kunnen geen bescherming bieden tegen criminele bendes”*.

Aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet klaagt verzoekster aan dat de bestreden beslissing een *“standaard motivatie over de situatie”* bevat. Zij meent dat *“in een land waar kinderen verkocht worden omdat de ouders niet kunnen in staan voor het leven riskeert men een onmenselijke behandeling”* en zij *“verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf.

Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van problemen met een criminele bende en met de overheid.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont de door haar aangegeven reden om haar land te verlaten, zijnde haar problemen met criminele bendes een vervolging uitmaken in de zin van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de politiediensten corrupt (zijn) en willen / en ook kunnen geen bescherming bieden tegen criminele bendes”* kan hieruit evenmin worden afgeleid dat deze politiediensten omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de vervolging van de criminele bendes (als zijnde niet-overheidsactoren). Immers ook tijdens haar CGVS-verhoor spreekt verzoekster in algemene termen over de wijdverspreide corruptie bij de politie, maar maakt geen melding van het feit dat de politie haar weigerde te beschermen omdat zij *“een alleenstaande moeder”* is en/of *“een hoger profiel (heeft) als een normale burger daar zij welstellend was, alleenstaande moeder is, en vroeger in het leger werkte”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift.

2.5. Volledigheidshalve benadrukt de Raad nog dat het louter behoren tot een bepaalde maatschappelijke groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4 d) van de Vreemdelingenwet. Immers verzoekster toont niet aan dat haar gemeenschappelijke achtergrond niet gewijzigd kan worden noch dat haar groep als afwijkend wordt beschouwd. Bovendien moet verzoekster aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen, wat *in casu* niet het geval is.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas.

2.8. Zo is het weinig aannemelijk dat verzoekster dergelijke aanhoudende ernstige problemen zou hebben gekregen met een onbekende criminele bende, louter omdat zij aangifte ging doen bij de politie nadat zij overvallen werd in mei 2014 (gehoor, p. 14, 18), temeer daar de politie haar aangifte niet volledig heeft genoteerd (gehoor, p. 16), waarover overigens nog kan worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat de politie indien zij dermate corrupt is en volgens verzoekster banden heeft met de bende - deze aangifte opneemt (gehoor, p. 15).

2.9. Het is tevens opvallend dat verzoekster, hoewel zij meende dat de problemen begonnen omdat zij in mei 2014 de aangifte deed, vervolgens twee maanden met rust werd gelaten alvorens er een onbekende auto aan haar winkel stopte, maar zij wel meteen wist dat zij moest vluchten (gehoor, p. 15). Dat de man in de auto haar gevolgd zou hebben tot aan een drukke en dichtbevolkte plek, waarna hij wegging (gehoor, p. 15), is evenmin logisch. Ook uit de vaststelling dat verzoekster hierna opnieuw twee maanden geen problemen kende voordat er terug een gewapende man langskwam (gehoor, p. 15) kan geen gerichte vervolging afgeleid worden. Bovendien wijst het incident met de gestolen vrachtwagen (gehoor, p. 16) een klein jaar na de feiten op criminaliteit, aangezien het een weinig aannemelijke gang van zaken betreft indien verzoekster werkelijk gevisieerd werd door een criminele bende omwille van haar aangifte.

2.10. Voorts beperkt verzoekster zich louter tot het uiten van vermoedens over de plegers van de overval in februari 2015 (gehoor, p. 16), over de reden van de controles in haar winkel waarbij zij boetes diende te betalen (gehoor, p. 15-16) en over de inbraak in het huis van haar zus (gehoor, p. 18, 20).

2.11. Verder wijst de Raad er nog op dat er, volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hierbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen het statuut van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus dan ook geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom zij, om aan de beweerde problemen met een criminele bende in Puerto Ordaz te ontkomen, haar leven niet in Merida zou kunnen verder zetten, waar zij tot 2013 gewoond heeft zonder enige problemen (gehoor, p. 18). Uit haar verklaringen blijkt dat zij in 2013 louter omwille van economische en persoonlijke redenen naar Puerto Ordaz verhuisde (gehoor, p. 13), dat er nog familie in Merida woont (gehoor, p. 10, 12), dat zij er nooit enige problemen met de overheid had omwille van haar deelname aan de protesten (gehoor, p. 19), dat zij evenmin enige problemen kende door haar werkzaamheden voor het leger (gehoor, p. 19) en dat zij verder nooit eerder enige problemen met de politie ondervonden had (gehoor, p. 17).

2.12. Op het Commissariaat-generaal gevraagd of verzoekster niet naar Merida zou kunnen terugkeren, noemde zij op het Commissariaat-generaal enkel socio-economische redenen (*"En zoals ik al zei in het begin, ben ik dus van zeer arme afkomst, mijn moeder, we woonden dus in een kamer mijn moeder woont daar nog steeds, zeer beperkte ruimte voor zoveel personen, zelf klein huis gebouwd, toen ik verhuisde naar puerto heb ik dat huis verkocht, met dat geld heb ik de zaak opgezet, maar ik zou niet weten waar ik zou moeten gaan wonen als ik terugkeer, in merida woont mijn zus nog steeds in zelfde kamer met J., C., en C., en C. heeft ook dochter, ik heb dus nergens om te gaan wonen als ik terugkeer. (...) Ik kan ergens anders gaan wonen, maar zelfde problemen doen zich overal opnieuw voor, als ik zou naar andere stad verhuizen, daar ook heel weinig kansen, ik kan weer gaan werken, maar ik moet nog steeds dat geld afgeven aan politie, aan mensen die me afpersen, ik ben persoon die gaat werken, de straat op gaat, dat zijn net soort mensen waar zij verliefd op worden, de mensen die ze achtervolgen, ik heb ook dochter, als ik er moet aan toegeven, blijft er geen geld voor ons, geen geld om land op te voeden, geen geld om met vakantie te gaan ik werkt gewoon voor anderen, die niet kunnen volstaan om zich op internationale bescherming te beroepen."*; gehoor, p. 22). Dergelijke overwegingen zijn echter slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In casu maakt verzoekster dit geenszins aannemelijk, daar zij een hoogopgeleide vrouw is, die universitaire studies afrondde, werkte als tandtechniker en een meubelzaak uitbaatte, die over een familiaal netwerk in Merida beschikt, die elk jaar op vakantie ging naar Europese en andere landen (*"Engeland, spanje, duitsland, frankrijk, tsjechie, oostenrijk. (...) Panama, curacao, colombia Italie, oostenrijk."*; gehoor, p. 7, 18, 22) en die zich bovendien voldoende initiatief- en vindingrijk acht om zich in België in een vreemde gemeenschap te willen vestigen.

2.13. Dat verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt, wordt bevestigd door de vaststelling dat zij reeds op 11 april 2015 in Frankrijk aankwam, maar heeft nagelaten daar asiel aan te vragen en er daarentegen voor koos daar 22 dagen te verblijven bij een vrouw die zij leerde kennen op de luchthaven en waar ze mocht poetsen, alvorens naar België door te reizen om hier asiel aan te vragen, louter *"omdat ik liever naar België kwam"* (verklaring DVZ, vraag 33; gehoor, p. 21-22). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoekster de kans had om in Frankrijk asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.14. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.15. Aangaande de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet klaagt het verzoekschrift aan dat de bestreden beslissing een *"standaard motivatie over de situatie"* bevat. Zij meent dat *"in een land waar kinderen verkocht worden omdat de ouders niet kunnen in staan voor het leven riskeert men een onmenselijke behandeling"* en zij *"verwijst eveneens naar bovenstaande duidelijk recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"*. Zij stelt dat haar land *"in een dermate toestand vergleden (is) dat haar leven en dat van haar kind niet meer gewaarborgd is"*, dat *"de corruptie en de armoede die gepaard gaan met het beleid dat gevoerd wordt zorgt voor toestanden die elke realiteitszin voorbij gaan"*, dat *"de criminaliteit en de onveiligheid zijn uiterst verontrustend en maken van Venezuela een van de meest gevaarlijke landen ter wereld"* en dat *"de criminaliteit concentreert zich voornamelijk in de hoofdstad Caracas en in de grote steden"*, en verwijst dienaangaande *"Stukken toestand land van herkomst en het risico voor verzoekende partij en haar kind"*, met name het artikel *"Aanslepende crisis eist zware tol: arme Venezolaanse ouders geven kinderen weg"* van 15 december 2016 van *"De Morgen"* en een anderstalig stuk.

2.16. Het bij het verzoekschrift gevoegde artikel *"Aanslepende crisis eist zware tol: arme Venezolaanse ouders geven kinderen weg"* van 15 december 2016 van *"De Morgen"* betreft enkel de problematische economische situatie in Venezuela. Het anderstalig stuk wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.17. Volgens het Hof van Justitie (HvJ, Diakité, 30 januari 2014) wordt onder een *"binnenlands gewapend conflict"* de toestand begrepen *"wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld."*

2.18. De Raad betwist niet dat, zoals ook in het verzoekschrift wordt aangevoerd, de situatie in Venezuela problematisch is. Echter het gros van het geweld in Venezuela is van gemeenrechtelijke criminaliteit, gepleegd door individuele misdadigers of lokale bendes.

Sommige gewapende groeperingen combineren hun criminele activiteiten met een politiek discours, en het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden is vooral economische verrijking (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

2.19. Indien met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat crimineel geweld in Venezuela wijdverspreid is, dan kan uit het administratief dossier de actuele intensiteit en willekeur van de gewapende confrontaties niet blijken te meer nu verzoekende partij er ter terechtzitting nog op wijst dat de huidige situatie ernstig degradeert en uiterst verontrustend is. De Raad beschikt aldus *in casu* niet over voldoende gegevens om te oordelen over de intensiteit van het willekeurig geweld en de effectiviteit van de bescherming hiertegen in Venezuela.

2.20. Gelet op artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient de bestreden beslissing te worden vernietigd nu essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep kan oordelen.

2.21. Er wordt een gegrond middel aangevoerd.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 november 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK